

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jana Šmakala ve věci

žalobkyně: **A. B.**, nar. X, státní příslušnost I. r., X,
zastoupené JUDr. Andreou Grivalskou, advokátkou, Jičínská 1346/6,
130 00 Praha 3 – Vinohrady,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, IČ 00007064,
náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 10. 2021, č.j. MV-133362-5/SO-2021,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 22. 10. 2021, č.j. MV-133362-5/SO-2021, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 26. 7. 2021, č.j. OAM-25325-26/ZM-2020, se zrušují a věc se vrací k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 16 342 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobkyně JUDr. Andrey Grivalské, advokátky.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

1. Žalobou ze dne 25. 11. 2021, Krajskému soudu v Plzni doručenu téhož dne, se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 22. 10. 2021, č.j. MV-133362-5/SO-2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“), a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto žalobkynino odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“ nebo „Ministerstvo“), ze dne 26. 7. 2021, č.j. OAM-25325-26/ZM-2020 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46 odst. 6 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žalobkynina žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, neboť žalobkyně vykonávala nelegální práci.
2. Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem o pobytu cizinců. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[II] Žaloba

3. Žalobkyně považovala napadené (i prvoinstanční) rozhodnutí za nepřezkoumatelné a nezákonné, neboť správní orgány dostatečně nezjistily skutkový stav věci. Z rozhodnutí nebylo zřejmé, jak správní orgány dospěly k závěru, že žalobkyně vykonávala nelegální práci. Žalovaná pouze odkázala na příkaz Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj (dále jen „OIP“) ze dne 18. 12. 2020, č.j. 22381/6.30/20-3 (dále jen „Příkaz“), kterým byla společnost FUTURE CONCEPT s. r. o. (dále též „Zaměstnavatel“ nebo „FUTURE CONCEPT s. r. o.“) uznána vinnou ze spáchání přestupku spočívajícím v zastřeném zprostředkování zaměstnání. Přesně, od 1. 6. 2020 do 30. 6. 2020 pronajímala pracovní sílu žalobkyně společnosti NOVARES CZ Janovice s. r. o. Výkon žalobkyniny nelegální práce žalovaná dovodila též z evidence odpracovaných hodin, z níž bylo patrné, že žalobkyně odpracovala za měsíc červenec 2020 celkem 149,5 hodin. Příkazem ovšem byla konstatována pouze vina zaměstnavatele, nikoliv žalobkyně.
4. Zaměstnavatel se proti příkazu nebránil, přičemž tato jeho nečinnost nemohla jít k tíži žalobkyně. Ta neměla možnost vyjádřit se ke skutkovým a právním úvahám OIP. Žalobkyně nepopřela, že si Ministerstvo mohlo učinit úsudek o charakteru vykonávané práce a případně výkon nelegální práce zohlednit, pokud by překážkou pro prodloužení platnosti zaměstnanecké karty měla být tzv. „jiná závažná překážka pobytu cizince na území České republiky“. Nyní je však v zákoně výslovně uveden pojem výkon nelegální práce, který je jasně definovaný zákonem o zaměstnanosti.
5. Žalobkyně dále uvedla, že pro Zaměstnavatele vykonávala závislou práci a přijímala od něho pokyny. Bylo jí známo, že Zaměstnavatel poskytoval své služby různým klientům. Tyto služby pak žalobkyně vykonávala spolu s dalšími zaměstnanci, a to na základě pokynů Zaměstnavatele a v prostorách, které byl Zaměstnavatel dle jejích informací oprávněn užívat.
6. Soud v podrobnostech odkazuje na text žaloby.

[III] Vyjádření žalované k žalobě, replika žalobkyně

7. Žalovaná ve vyjádření (k žalobě) ze dne 30. 12. 2021 žalobní tvrzení odmítla. Odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a správní spisy. Napadené rozhodnutí nepovažovala za nezákonné, věcně nesprávné, vnitřně rozporné ani za nepřezkoumatelné.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Setrvala na závěrech, které učinila v napadeném rozhodnutí, a navrhla žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

8. Žalobkyně v replice ze dne 17. 2. 2022 uvedla, že žalovaná nijak nereflektovala na žalobní argumentaci.

[IV] Posouzení věci

9. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
10. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
11. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
12. Ve věci bylo soudem rozhodnuto v souladu s § 51 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť s tím souhlasili oba účastníci řízení.
13. Žaloba je důvodná.
14. Žalobkyně měla na území České republiky uděleno povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty s platností od 16. 1. 2019 do 31. 7. 2020. Dne 14. 5. 2020 podala Ministerstvu žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty dle § 44a odst. 9 zákona o pobytu cizinců.
15. S ohledem na obsah žalobních námitek, kdy se jednotlivé argumenty vzájemně prolínají, soud úvodem, konstatuje, že není jeho povinností reagovat na každou dílčí námitku a tu obsáhle vyvracet. Úkolem soudu je se vypořádat s obsahem a smyslem žalobkyniny argumentace (srov. např. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné tedy je, aby se soud ve svém rozhodnutí zabýval všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č.j. 7 Afs 85/2013-33, či rovněž nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08).
16. Soud předeseílá, že skutkově i právně shodnou věc řešil např. již ve věci vedené jím pod sp. zn. 77 A 145/2021. Vzhledem k tomu, že tu nebyl důvod odchýlit se od závěrů vyřčených v rozsudku ze dne 31. 8. 2022, č.j. 77 A 145/2021-65, bude argumentace soudu ve věci sp. zn. 77 A 150/2021 shodná s argumentací vyjevenou právě v rozsudku ve věci sp. zn. 77 A 145/2021.
17. Leitmotivem věci je spor o to, zda se žalobkyně dopustila výkonu nelegální práce, resp. zda správní orgány zjistily skutkový stav tak, aby bylo možno tento závěr učinit.

Pravomoc k posouzení otázky výkonu nelegální práce

18. Soud nepřisvědčil žalobkyni v tom, že by orgány státní správy na úseku pobytu cizinců nebyly oprávněny hodnotit otázku výkonu nelegální práce.
19. Žalované ani Ministerstvu jistě nebyla svěřena pravomoc k tomu, aby posuzovaly přestupky dle zákona o zaměstnanosti. To však v souzené věci nečinily - neposuzovaly, zda se žalobkyně dopustila přestupku podle zákona o zaměstnanosti, a ani jí neuložily žádný správní trest. Hodnotily jen, zda jsou splněny podmínky pro prodloužení platnosti zaměstnanecké karty podle zákona o pobytu cizinců. Ministerstvo dle § 165 písm. n) zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

o pobytu cizinců rozhoduje o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Jestliže jedním z důvodů pro zamítnutí prodloužení platnosti zaměstnanecké karty byl výkon nelegální práce cizincem, Ministerstvo samo mohlo posoudit charakter činnosti cizince v rámci správního řízení a nemuselo se obracet na Státní inspekci práce či oblastní inspektorát práce za účelem zahájení přestupkového řízení.

20. Jinou věcí je, že otázku nelegální práce Ministerstvo i orgány inspekce práce hodnotí podle stejných zákonných ustanovení definujících nelegální práci [mj. závislá práce cizince v rozporu s vydanou zaměstnaneckou kartou, srov. § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti], neboť jde o různé právní souvislosti stále stejné otázky – zaměstnávání cizince na pracovním trhu v ČR.
21. Správní orgány (= Ministerstvo a žalovaná) se tedy ve svých rozhodnutích přestupkem výkonu nelegální práce ve smyslu § 139 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti vůbec nezabývaly. Zcela v souladu s rozsahem své kompetence toliko posuzovaly, zda se žalobkyně dopustila výkonu nelegální práce, jak ta je definována v § 5 písm. e) zákona o zaměstnanosti. Jde tu o zodpovězení předběžné otázky ve smyslu § 57 správního řádu, ale nejde o to, zda byl spáchán přestupek. Součástí hypotézy § 46 odst. 6 písm. e) zákona o pobytu cizinců není spáchání přestupku výkonu nelegální práce, ale jen samotný fakt, že cizinec nelegální práci vykonával. O této otázce si správní orgány v projednávané věci učinit úsudek mohly, a proto nepochybily, pokud tak učinily. Potud lze stále použít dosavadní judikaturu vztahující se k posouzení výkonu nelegální práce jako jiné závažné překážky pobytu (srov. např. odst. 16 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2019, č.j. 6 Azs 373/2018-30).

Skutkový stav věci

22. Podle § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců platí: *„Ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, nesplňuje-li cizinec podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. a), b) a c), § 42g odst. 3 věte první nebo v § 42g odst. 4 anebo je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e), a dále, jestliže Úřad práce České republiky - krajská pobočka nebo pobočka pro hlavní město Prahu vydal závazné stanovisko, že další zaměstnávání cizince nelze vzhledem k situaci na trhu práce povolit. Ustanovení § 42g odst. 3 věta druhá a § 46 odst. 6 písm. d), e) a f) se použije obdobně. Jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty učiněno oznámení podle § 42g odst. 7, 8 nebo 10, má se za to, že cizinec žádá o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty z důvodu zaměstnávání na posledně oznámenou pracovní pozici.“*
23. Podle § 46 odst. 6 písm. e) zákona o pobytu cizinců platí: *„Pro zaměstnaneckou kartu platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 55 odst. 1, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydává, pokud cizinec vykonával nelegální práci.“*
24. Ministerstvo tedy zaměstnaneckou kartu neprodlouží, pokud cizinec vykonával nelegální práci. V souzené věci bylo otázkou, na základě jakých podkladů či vlastních skutkových zjištění může správní orgán usoudit na výkon nelegální práce.
25. Správní orgán je podle § 3 i § 50 odst. 3 správního řádu povinen postupovat v řízení tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu (tedy zjistit zejména okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu a pro soulad rozhodnutí se zákonem). Je tedy jeho povinností si v souladu s § 50 odst. 2 správního řádu opatřit

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

podklady k vydání rozhodnutí, a to při veškeré potřebné součinnosti účastníků řízení. Z toho vyplývá, že především správní orgán je odpovědný za zjištění skutkového stavu, a tedy i opatřování podkladů pro jeho dostatečné zjištění. Účastník řízení nemusí relevantní důkazy pro zjištění skutkového stavu dokládat, musí je nicméně označit (§ 52 správního řádu). Je pak na správním orgánu, aby dostál své zákonné povinnosti a označené relevantní důkazy obstaral.

26. Ve věci sice šlo formálně o řízení o žádosti, nicméně důvod zamítnutí této žádosti spočívá právě v ochraně veřejného zájmu (výkon nelegální práce je negativní jev ohrožující pořádek v oblasti zaměstnávání cizinců). Bylo tedy na správních orgánech, aby zjistily všechny rozhodné skutečnosti údajného výkonu nelegální práce žalobkyní. To se však v souzené věci nestalo.
27. Závěr Ministerstva o výkonu nelegální práce žalobkyní nespočíval na vlastním dokazování správního orgánu I. stupně, ale pouze na tzv. jiných podkladech ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu, konkrétně na podkladech získaných od jiných správních orgánů. Ministerstvo bylo oprávněno vycházet z rozhodnutí jiných správních orgánů a učinit je podkladem svého rozhodnutí, muselo by však jít o podklady, které mu umožní si učinit názor na problém v celé jeho šíři, anebo v její části, pokud budou dalšími podklady či důkazy doplněny.
28. Prvním z těchto pokladů byl příkaz Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj ze dne 18. 12. 2020, č.j. 22381/6.30/20-3 (dále též jen „Příkaz“). Podle jeho výrokové části se měl Zaměstnavatel dopustit přestupku mimo jiné tím, že zastřeně zprostředkoval zaměstnání žalobkyně v období od 1. 6. do 30. 6. 2020 společnosti NOVARES CZ Janovice s. r. o. K podrobnostem výkonu práce žalobkyní výroková část či odůvodnění tohoto příkazu nic bližšího neuvádí. Podle odůvodnění Příkazu byl jeho podkladem protokol o kontrole provedené dne 25. 6. 2020. Tento protokol není součástí správního spisu.
29. Ministerstvo na str. 4 prvoinstančního rozhodnutí uvedlo, že žalobkyně byla „jmenovitě uvedena jak v evidenci odpracovaných hodin za červenec roku 2020, tak v pravomocném rozhodnutí OIP, avšak není uvedena v kontrolním protokolu Celního úřadu.“ Nicméně, správní orgán neměl „pochyb o tom, že byla účastnice řízení (= žalobkyně) společností FUTURE CONCEPT s.r.o. zastřeně (skrytě) zprostředkována k zaměstnání do společnosti NOVARES CZ Janovice s. r. o.“ Soudu není zřejmé, jak k tomuto závěru Ministerstvo dospělo.
30. Z Příkazu výslovně vyplývá toliko to, že jiný správní orgán než Ministerstvo usoudil o přestupku Zaměstnavatele na základě důkazů, jejichž obsah výslovně nepopisuje. Tento podklad soud hodnotí tak, že z něj nevyplývá nic konkrétního k okolnostem závislé práce žalobkyně. Na jeho základě lze nanejvýš pojmout podezření, že žalobkyně nelegální práci vykonávala, protože patrně existují nějaké důkazy o tom, že způsobem zaměstnávání žalobkyně se sám její Zaměstnavatel dopustil přestupku. K tomu soud dodává, že vázanost rozhodnutím podle § 57 odst. 3 správního řádu se vztahuje pouze na tu část výrokové části Příkazu, jímž OIP konstatoval vinu konkrétní osoby konkrétním přestupkem. Nevztahuje se na skutková zjištění a právní kvalifikaci vztahující se k žalobkyni, která nebyla obviněnou z přestupku a v tomto řízení nevystupovala v žádné procesně relevantní roli.
31. Druhým pokladem pro rozhodnutí Ministerstva byl protokol o kontrole celního úřadu provedené dne 9. 7. 2020. Ten obsahuje konkrétní skutkové poznatky celního úřadu a jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

úvahy o tom, že činnost Zaměstnavatele lze hodnotit jako zastřené agenturní zaměstnávání. V tomto protokolu však žalobkyně nebyla jmenovitě uvedena.

32. Z Příkazu tedy plyne výslovně toliko to, že jiný správní orgán než Ministerstvo usoudil o možném přestupku Zaměstnavatele na základě konkrétních skutkových a právních úvah o jednání Zaměstnavatele. O jednání samotné žalobkyně celní úřad neusoudil nic, protože kontrole nebyla přítomna. Tento podklad soud hodnotí tak, že z něj nevyplývá nic konkrétního k okolnostem závislé práce žalobkyní. Na jeho základě lze nanejvýš pojmout *podezření*, že zaměstnanci přítomní kontrole (tj. nikoliv žalobkyně) vykonávali nelegální práci, protože existují důkazy o tom, že způsobem jejich zaměstnávání se sám jejich zaměstnavatel (= společnost FUTURE CONCEPT s. r. o.) dopustil přestupku.
33. Třetím a posledním podkladem pro rozhodnutí Ministerstva byla evidence odpracovaných hodin žalobkyní za měsíc červenec 2020. Ta byla celním úřadem předložena Ministerstvu spolu s rámcovou smlouvou o dílo a fakturou za odvedenou práci dne 9. 12. 2020.
34. Tento podklad soud hodnotí tak, že z něj k okolnostem závislé práce vykonávané žalobkyní plyne toliko to, že odpracovala prakticky celý červenec 2020. O ostatních okolnostech závislé práce nelze usoudit nic, tím méně tak o okolnostech práce vykonávané v červnu 2020. Na jeho základě (v kombinaci s pracovní smlouvou) lze nanejvýš pojmout *podezření*, že žalobkyně mohla vykonávat závislou práci pro Zaměstnavatele i v červnu 2020.
35. Žádný další podklad či důkaz, který by vypovídal o činnosti žalobkyně v červnu 2020, ve spisu obsažen není. Soud tyto podklady hodnotí tak, že žádný sám o sobě nevypovídá o tom, že žalobkyně v období od 1. 6. 2020 do 30. 6. 2020 vykonávala závislou práci v rozporu se zaměstnaneckou kartou.
36. Nevypovídá o tom ani vzájemná souvislost těchto podkladů, protože nepředstavuje ucelený a logický řetězec. Ve své podstatě stojí úvaha správních orgánů na tom, že žalobkyně vykonávala v červnu 2020 pro Zaměstnavatele nelegální práci, protože to bez bližšího odůvodnění konstatoval OIP, a protože žalobkyně prokazatelně vykonávala závislou práci pro Zaměstnavatele v červenci 2020, kdy podezření na nelegální práci vyslovil i celní úřad ve vztahu k jiným zaměstnancům.
37. Tato souvislost přesahuje pouhou míru podezření a umožňuje učinit si pravděpodobnostní skutkový závěr o tom, že FUTURE CONCEPT s. r. o. je problematický zaměstnavatel uplatňující stejný *modus operandi* hodnocený různými správními orgány jako zastřené agenturní zaměstnávání, resp. nepovolené zprostředkování výkonu nelegální závislé práce.
38. Správní řád v § 3 vyžaduje, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Přesvědčení, že důkaz byl bez důvodných pochybností podán, může vyhovovat i pravděpodobnostní důkaz, jestliže je takový závěr logicky a konzistentně zdůvodněn na základě zkušenostních vět nebo průběhu dokazování. Pravděpodobnostní závěry (úsudky) tedy nelze bez dalšího vyřadit ze zjišťování skutkového stavu.
39. Skutková zjištění učiněná v souzené věci však pro rozhodnutí nedostačovala, neboť výsledný pravděpodobnostní závěr (zjevně) nelze považovat za dostatečně spolehlivý, tedy prostý důvodných pochybností. Ministerstvo v souzené věci neví, co žalobkyně dělala v červnu 2020 a pouze se domnívá, že dělala to, co celní úřad popsál v červenci 2020 u jiných zaměstnanců. Tato domněnka je sice z pohledu soudu rozumná, rozumně však nebylo vyloučeno, že mohla také dělat cokoliv jiného. K tomu přistupuje to, že skutkový stav bylo možné bez větších problémů plně zjistit doplněním dalších podkladů či důkazů. To

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Ministerstvo neučinilo a spolehlo se na podklady, které jsou ve své podstatě prostředecné povahy a poskytnuté jinými orgány.

40. Celkově má soud za to, že Ministerstvo zaměřilo své rozhodnutí příliš na Zaměstnavatele, z jehož strany docházelo k zastřenému zprostředkování zaměstnání zaměstnanců pro společnost NOVARES CZ Janovice s. r. o. Dále také na vztahy mezi společnostmi, které sídlily či sídlí v místě výkonu práce žalobkyně. Správní orgány dále již do hloubky nezkoumaly, zda a jak žalobkyně vykonávala závislou práci a zda se skutečně osobně dopouštěla výkonu nelegální práce. Správní orgány své pravděpodobnostní závěry omezily pouze na Příkaz a evidenci odpracovaných hodin za jiný měsíc.
41. Za tohoto stavu věci soud dospěl k závěru, že skutkový stav, který Ministerstvo vzalo za základ rozhodnutí, nemá oporu ve správním spisu, a bylo třeba doplnit dokazování k tomu, co žalobkyně skutečně osobně dělala v červnu 2020.

Výkon nelegální práce

42. Vzhledem k tomu, že soud shledal skutková zjištění správních orgánů nedostatečná, nebyl důvod se dále zabývat tím, zda činnost žalobkyně bylo vskutku možné hodnotit jako závislou práci cizince v rozporu s vydanou zaměstnaneckou kartou. Správní orgány nejprve musí učinit nepochybná skutková zjištění, na něž teprve budou uplatňovat odpovídající právo. Nejde tedy o samostatnou otázku způsobilou odděleného posouzení (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č.j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS).
43. Soud tak jen předesílá, že by bylo záhodno, aby se správní orgány zabývaly i tím, nakolik lze skutková zjištění o výkonu práce cizinci popsána v protokolu o kontrole provedené celním úřadem hodnotit jako výkon nelegální práce, který je v rozporu se zákonem o zaměstnanosti a zákonem o pobytu cizinců. Podstata věci se totiž zatím jeví tak, že v souladu se zaměstnaneckou kartou měli cizinci vykonávat správnou práci na správném místě. Tuto práci však vykonávali ve prospěch společnosti NOVARES CZ Janovice s. r. o., možná podle pokynů jejích zaměstnanců přítomných na pracovišti. Nešlo však o libovůli těchto cizinců, ale pokyn jejich Zaměstnavatele, který se tak pokoušel obejít zákonná pravidla zprostředkování zaměstnání. Pokud o tom zaměstnání cizinci nevěděli, potažmo nebyli schopni rozpoznat protiprávnost takového jednání, lze se rozumně ptát, zda účel zákonné úpravy zaměstnání cizinců byl skutečně ohrožen i z jejich strany, nebo zda byli Zaměstnavatelem jen zneužiti jako levná a nahraditelná pracovní síla se slabou právní ochranou.
44. Shrnutí, napadené i prvoinstanční rozhodnutí trpí závažnou vadou řízení, neboť skutkové závěry o výkonu závislé činnosti žalobkyně nemají dostatečnou oporu v dosud zjištěném skutkovém stavu. Získané podklady totiž neuvádí nic konkrétního o výkonu závislé činnosti žalobkyně v rozhodném období června 2020 a správní orgány svůj skutkový závěr dovodily ze skutkových poznatků o práci jiných zaměstnanců v jiném měsíci. Na základě stávajících podkladů pro rozhodnutí tak správní orgány nemohly (bez dalšího dokazování) dospět k závěru, že žalobkyně vykonávala nelegální práci a že je tedy dán důvod pro neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. e) zákona o pobytu cizinců.
45. Soud proto na základě výše uvedeného napadené i prvoinstanční rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 3 s. ř. s.). V dalším řízení jsou správní orgány vázány názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

46. Správní orgány v dalším řízení zjistí, co konkrétně žalobkyně dělala v červnu 2020, kde a za jakých podmínek, tedy mimo jiné i to, kdo konkrétně jí dal pokyn vykonávat závislou práci na tomto místě, kdo ji kontroval a zda žalobkyně mohla rozpoznat, či zaměstnanec jí pokyny dává.

[V] Náklady řízení

47. Žalobkyně, která měla ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši 16 342 Kč, skládající se ze zaplacených soudních poplatků za žalobu ve výši 3 000 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč, dále z odměny advokáta za tři úkony právní služby v plné výši, tj. po 3 100 Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300 Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů. Za úkony právní služby oceněné plnou výší se považují převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a podání repliky.
48. Odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny o částku 2 142 Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).
49. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 30. 8. 2023

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.